

Mindblowing

Varje ord jag skrev till honom värktes fram. I timmar kunde jag sitta med telefonen i handen, med den där vertikala linjen blinkande, väntande på nästa bokstav. Oftast tjuvkikade jag på hans meddelande innan jag läste det på riktigt. Jag skrev utkast, flera stycken, ibland tog det en dag att formulera ett Hej! Hur är det? och det gjorde alltid ont.

När vi sågs var hela mitt inre en enda röra. Min hjärna så upptagen av att säga rätt saker, att le på rätt sätt. Att behaga, att charma, att vara allt han ville ha. Ibland var jag mindre mig själv än nån annan, andra gånger föll fasaden och mitt ansikte kikade fram bakom en glittrande slöja som han sa var överflödigt. Sedan inte ett ord på två veckor och på nåt sätt var det alltid mitt fel.

Han var inte ute ur mitt system när du kom in. Jag var satt i vänteläge, övertygad om att hade jag bara tålamod, var jag bara nån annan tillräckligt övertygande, så skulle jag till slut förtjäna honom. Det fanns en version av mig som dög och den fick kosta vad den kosta ville. Det var en fråga om envishet, den stora kärleken, som man inte ger upp på. Inte ens när den är helt ensidig.

Men du hade sprängmedel med dig, en hel väska full. Du fastnade i säkerhetskontrollen först, men lyckades nästla dig igenom. Jag höll ett vakande öga som slöts alltmer i takt med att du grävde dig djupare och djupare in, mot kärnan han var muren runt. I små skälvande smällar sprängde du bort sten för sten. Och jag blev friare och friare för varje liten bit som pulveriserades.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Convallium med Poeter.se id #26068 innehar upphovsrätten